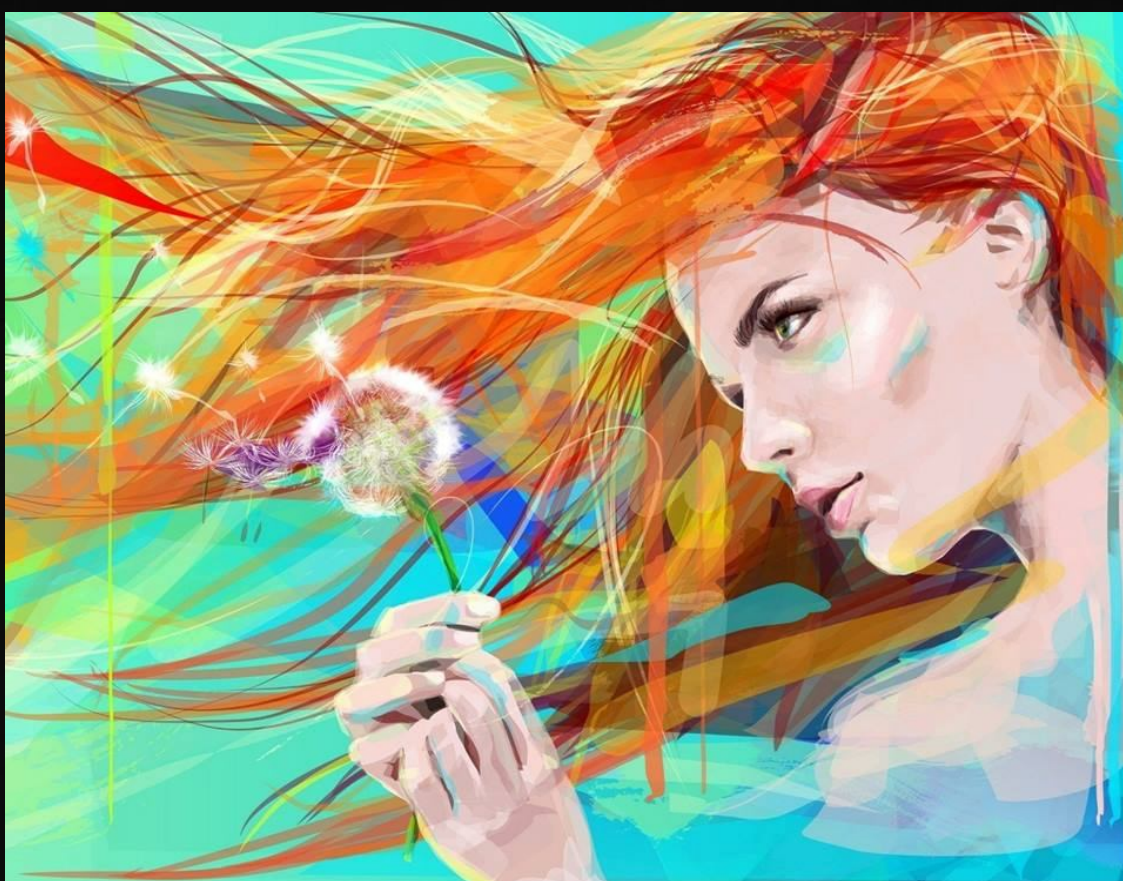

ALEASA DE PAPADIE

Poezii de dragoste

Emil Marian

ISBN 978-606-671-357-3

Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2013

Despre mine

Iubitor de poezie, neașteptat pentru mine, deoarece mulți ani am fost cititor înrăit de proză. Se pare că e vremea poeziei acum, cu care m-am întâlnit pe câmpul creației fugar, la 9 ani, într-o seară de mai și apoi am părăsit-o. Am regăsit-o acum 4 ani și sper să n-o mai părăsesc. Nu mă consider poet, nu știu dacă am să fiu vreodată, dar dacă pot să bucur oamenii cu gândurile mele și experiențele mele rimate, atunci plăcerea e de partea mea!

AUTOBIOGRAFIE

Eram copil în miez de noapte,
Când veni muza cam năucă
Și-mi arse una c-o măciucă
Și poezii am scris vreo șapte.

Și dusă a fost muza-n neființă,
Dar s-a întors foarte nervoasă
Și iar primit-am una dureroasă,
Să-mi amintesc de-a mea "știință".

Și-ncet mă apucaii de scris,
În versuri șchioape și naive,
Găsiindu-le mii de motive
Și-acuma am ajuns pro...scris!

Cu susu-n jos

În prag de iarn-ai răsărit,
Cu râsul tău cel gălgâit.
Și-n felul tău copilăros
M-ai răsucit cu...susu-n jos!

Principii, reguli au apus.
Și nu mai sunt acuma sus.
Sunt bine, dar și-ntors pe dos.
Căci viața-mi e cu... susu-n jos!

Tânjesc la ani de tinerețe
Acum în prag de bătrânețe.
Și totul este mai frumos
Iubind așa cu ...susu-n jos!

Iubesc un înger sau un om?
Noapte de noapte nu am somn!
Adorm în pat, mă trezesc jos.
Căci totul e cu...susu-n jos!

În ceruri Domnul hohotește!
Văzând cum dragostea-ți trezește
În mine ce e mai frumos.
Chiar dacă sunt cu... susu-n jos!

Ultima iubire

Ca din neant ai răsărit,
Micuță și fragilă.
Din prima clipă te-am iubit,
Frumoasa mea copilă.

Deodată viața are sens
Și totul e simțire.
Trăiesc din ce în ce mai dens,
Ultima mea iubire!

Speranța

Iubirea ta e-n mine și tare mă mai doare.
Tăcerea prelungită o simt cum ne desparte.
Iubirea ta e-n mine și o să mă omoare.
Și simt cum mă apropii din ce în ce de
moarte.

Aș vrea să fii cu mine, în brațe să te strâng.
Și-n dulcele sărut să îți șoptesc iubirea.
Să pot să te iubesc, să încetez să plâng.
Să fii una cu mine, să pipăi nemurirea.

Adorm cu tine-n gând și somnu-i zbuciumat.
Nici pe acest tărâm nu-i viața liniștită.
Mă zvârcolesc și gem și ce e mai ciudat
Că mă trezesc vorbind cu tine, a mea iubită.

Dar visul se destramă și atuncea tu dispari.
Și mă trezesc iar singur, simțind că-s părăsit.
Începe-o nouă zi și sper c-o să apari,
Șoptindu-mi iarăși tandru că sunt al tău iubit!

Dorința

Îți simt învăluirea-ncet
Și parc-aud a tale șoapte,
Aș vrea să pot să fiu poet
Și să îți scriu în miez de noapte.

Poate-un sonet sau un rondel,
O poezie de iubire.
Sau poate doar un cântecel,
Cu sunet tandru de psaltire.

Și-aș vrea să-ți spun că te iubesc
Și-s urmărit de multe gânduri,
Dar nu stiu să le pritolesc
Și să le-așez acum în rânduri.

De-aceea eu te rog iubire,
Să ai cu mine-ngăduință
Și sigur îți voi da de știre,
Când asta fi-va cu putință.

Sărut

Pe când ea nu avea habar,
S-a strecurat ușor prin nuri,
Să ia sărutul sale-i guri,
Ce-i dulce miere și nectar.

De-a lui aromă amețit,
Se las-ușor îmbrățișat,
De-a sale brațe înfășat,
Iar rătăcește-n labirint.

Rătăcire nesperată,
La care-adesea a visat,
Pe când sta trist și-nsingurat,
Cu-a sa viață disperată.

Și a ei gură este leac,
Parfum de viață și de dor,
Ce-ar vrea-o orice muritor,
Ca să iubească până-n veac.

Pecete este-al lor sărut.
Și dezmierdările ce vin
Alung-al nopții lung suspin,
Și este iar un început.

Dor de tine

Mi-e dor de-a ta îmbrățișare
Și pielea ta cea parfumată.
De pătimașă-ți sărutare
De gura ta înmiresmată!

Mi-e dor de șoapta susurată
Când n-o aud, eu simt că mor!
De pasiunea murmurată,
Care mă face iar să zbor!

Amorul tău e un nectar,
Căci este pur, făr' de păcat!
Beau pân' la fund acest pahar,
Amețitor și aromat.

Îmi place mult să te dezmierd,
S-aud a tale șoapte.
Să te sărut și să mă pierd,
Iubindu-te în noapte!

Și-apoi în zori mă regăsesc
Tot mai flămând de tine.
Topit de dor eu te iubesc
Și te păstrez în mine!

Gând

Când te privesc mă tulbur tot
Și nu știu dacă ai să mă crezi,
Dar mă comport ca un netot,
Pierdut în ochii tăi cei verzi.

Să te sărut eu aș dori,
Și chiar în brațe să te strâng.
Mi-e teamă doar că m-ai opri
Și m-aș simți tare nătâng.

Decât să paț așa rușine
Și să nu știu ce să mai fac,
Mai bine trec pe lângă tine,
Cu a mea mutră de posac.

Și am să-ncerc de mâine iar,
Să-mi fac curaj ca să te țuc,
Tu poate nici nu ai habar
Ce rău e să fii singur cuc.

Aleasa de pădăie

Frumoasă și tulburătoare,
Visele-i dulci le răscolește.
Și o inspiră, ca pe-o boare.
Încet, încet el o iubește,

Se-mbată de al ei parfum
Și de sărutul cel fierbinte.
O pierde însă ca pe-un fum,
Dar o adoră din cuvinte.

În viața lui prea complicată
Teamă îi este s-o așeze.
Dar o iubește toată, toată
Și-n veci ar vrea s-o venereze.

În ochii mari, de undă verde,
Se lasă prad-a lui dorință,
Simte leșin și cum se pierde,
Și este-n prag de neputință.

Mă iartă tu copilă dragă,
Șoptește-i vocea în prag de plâns.
Te-am așteptat o viață-ntreagă,
Mult prea târziu tu m-ai ajuns.

Nu vreau acum să te rănesc,
Cu-a mea simțire cam târzie,
Și eu în taină te iubesc,
Aleasa mea de păpădie.

Vis

Iubito-aşa mi-e dor de-acasă,
Să-ți pot vorbi, să te respir,
De-aroma ta fată frumoasă,
De păru-ți lung, să îl răsfir.

Mi-e dor să pot a te cunoaște,
Să mă primești în viața ta,
Ce mult aş vrea dacă se poate,
Să fii mereu tu muza mea.

Dar mă trezesc în întuneric,
Și văd că totu-a fost un vis,
Te mai zăresc încă eteric,
Și simt c-am fost în paradis.

Aș vrea să îți pot pune nume,
Să știu alt' dat' cum să te chem.,
Dar Domnul m-a zvârlit în lume,
Și să te pierd acum mă tem.

Aș sta cu tine viața toată,
Să te iubesc, să te ador,
Iar rîndul când mi-o fi la roată,
De mine să nu-ți fie dor.

Să-ți amintești cu bucurie,
De toate clipele-mpreună,
Iubita mea de pădărie,
Tu ești pe veci a mea stăpână!

Gând

Să fii eu!
Să fiu tu!
Să fim noi,
Să fim lumea!
Să fim întregul,
Să fim un atom,
Să fim Demiurgul
Și rodul din pom!

Dor

Mi-e dor de dor.
Și de-un amor.
Să pot iubi,
Să pot să zbor!

Noapte de iubire

Iubito, ce-a mai fost, azi noapte!
A fost vâltoare, nebunie.
Un dans de piele arămie
Și cu miros de mere coapte.

Erai naiadă, dansatoare,
Eram nebun ca să te sorb,
Te adoram, precum un orb
Adoră razele de soare.

Și-n toat-această amețire,
Dorinți, săruturi, multe șoapte,
Înfășurați întreaga noapte,
Ne-am îmbrăcat cu fericire.

Când zorii fi-va ca să vie
Și somnul să ne toropească,
Iubirea arsă ca o iască,
Zbura-va cu o păpădie.

Iubito, pas de domnișoară

Umblând prin ploaie într-o doară
Pe sub umbrelă te-am zărit
Și-ți admiram mersul grăbit,
Iubito, pas de domnișoară.

Și-a fost pentru întâia oară,
Când mi-am dorit ca să te văd.
În inimă era prăpăd.
Iubito, pas de domnișoară.

Și cu-al meu suflet foc și pară,
Eu după tine parcă zbor,
Simt că mă mân-așa un dor.
Iubito, pas de domnișoară.

Și te-aș iubi până la vară,
Te-aș săruta prelung, cu foc,
Și te-aș cuprinde de mijloc,
Iubito, pas de domnișoară.

Tot alergând s-a făcut seară,
Și iată acasă ai ajuns,
Simt că mă-neacă așa un plâns.
Iubito, pas de domnișoară.

Mă-nvăluie tristețea chioară,
As vrea în brațe să te prind,
Zadarnic mâinile întind,
Iubito, pas de domnișoară.

Privesc năuc la casa-ți, dară,
Mă răsucesc încet pe loc,
Îți înțeleg, a fost un joc,
Iubito, pas de domnișoară.

BOLNAV

De când te-am zărit m-am contaminat
Și de atunci sunt bolnav, căzut la pat.
Bolnav de tine și de privirea ta albastră,
Bolnav de viață și de moarte, de năpastă,
De-această meschină soartă,
Care mi te-a scos în cale prea târziu.
Încerc să mă tratez cu versuri,
Am o rețetă pe care au încercat-o
Și alții, moștenire de la Eminescu Bădia,
El a fost Maestrul. Noi ... ceilalți,
Învățăcei mai buni sau mai slabi,
Dar toți bolnavi de câte o femeie.
Unii ... chiar de mai multe.
Și în perseverența mea de a mă trata,
Scriu, scriu ce-mi trece prin idee,
Scriu și ziua și noaptea pe alee.
La lumina lunii, scriu precum nebunii.
Privesc în gol și visez că m-ai iubi.
C-ar fi posibil să te îndrăgostești
De mine, un anonim fără viitor,
Cu trecut prea lung și tern.
Dar mă trezesc și mă simt rău,
Căci virusul iubirii nu-mi dă pace,
Se pare că e epidemie de dragoste

Și n-am scăpat de ea, m-am contaminat.
Sper să nu se afle și să nu se vadă,
Că altfel ajung în izolator, unde mă usuc de dor,
Acolo unde e tratată inima cu zeama acră de
uitare,
Să nu mai iubească, să uite tandrețea.
Și eu nu vreau să uit, vreau să fiu bolnav,
Să rămân așa contaminat de tine, de iubirea ta,
Sperând că epidemia nu te va ocoli
Și te voi întâlni, bolnavă de sufletul meu iubitor!

Internet love story

Povestea lor e din eter
Și are sare și piper.
Nimic nu este desuet,
E fascinantul...Internet!

De dragoste e-a mea poveste
Și sigur ultima nu este.
Cu doi îndrăgostiți sadea
Și iat-acum ce va urma.

Era purie și cam grasă,
O credea suplă și frumoasă.
Tasta la litere de zor,
Făcând cu ea un viitor.

El mai trecut, dar nu bătrân,
Croia baloane de săpun.
Și-o-mbrobodea ca un nemernic,
Spunând că-i tânăr și athletic.

Ea la destăinuiți trecu
Și un sărut îi și dădu,
Că moșul meu simți pe dat'.
Că gata e de un păcat.

Și se porni și el să spună,
Câte în stele și în lună.
Încât se miră el acum,
Cât a putut fi de nebun.

Ea poze lui i-a arătat,
De-a rămas nenea crăcănat.
Căci era tânără, nurlie,
Iar el ... pe lângă năsălie.

De un' să știe bietul moș
Care părea a fi cocoș,
Că juna mândră, tinerică,
Va fi curând o bătrânică.

Așa că moșu-mbârligat,
Se puse iute pe visat.
Si fără multă șovăială,
Propuse fetei invoială.

Să se-ntâlnească-ntîia dat',
Să se cunoască pe-nserat.
Să fie-n parc la ora șapte
Când ziua se transformă-n noapte.

Cu învoiala cetluită,
De pupături acoperită,
S-au hotărât să se cunoască,
La liber, fără nici o mască.
Și de comun acord au zis,
Ca pe-un carton numele scris,
Parafă și chiar gir să fie,
Să se cunoască dintr-o mie.

Zis și făcut dar, pe la șapte,
Când ziua se-ngâna în noapte,
Cu pas domol și mai agale,
Porniră-ncet pe a lor cale.

Deodată visul se destramă
Și simt așa fior de teamă,
Când la distanță se zăresc
Și-ale lor nume își vorbesc.

De-aicea dragă cititor,
Rămâi fără povestitor.
Sfârșitul tu ai să-l alegi,
Am semănat, dar tu culegi.

Poți să îi pui ca să se bată,
Dușmani să fie viața toată.
Sau să îi faci să se cunoască
Și poate chiar să se iubească.

DECES

Când am deschis ușa să plec în lume
Era să cad, împiedicat de-un leș.
Zăcea cu fața-n jos pe preș,
Văzut așa de sus nu prea avea un nume.
M-am aplecat spre el,
Ca și spre alte lucruri în astă viață,
Cu toat-a mea atenție,
Să văd dacă are vreo pretenție,
Dacă-i vreo rudă, una zăludă,
Vreun prieten, cunoscut, sau vreunul făcut.
Și corpul răsucind să-l văd la față,
Să știu de îl cunosc au ba,
Deodată am răcnit pe sub mustață:
“Asta e iubirea mea! “
Zăcea acolo fără răsufare,
În prag de ușă și de zi,
Era iubirea mea cea mare,
Secretul ce se-ntrezări.
Am încercat resuscitare, cu două telefoane, trei,
Dar nu avut-am ascultare, părea a fi fără temeii.
Am scris răvaș și pe feisbuc, iubita-mi să anunț,
Că am găsit cadavru drag și-aș face un denunț.
Că ai lăsat iubirea ca să moară, tu ce mi-ai fost
iubită

Și ai promis cînd am plecat
Că n-o lași părăsită.
Dar ai uitat de ea și chiar de mine,
Nu ți-a păsat de noi, plecați în țări străine.
La multele scrisori, cu sufletul în plic,
Tu n-ai răspuns nimic.
Și astăzi, ca să scapi de mine,
Ai omorît iubirea și mi-ai lăsat-o-n prag.
Nu ți-a păsat c-odată ziceai că ți-aș fi
drag.
Uitat-ai de suspine
Și calde-mbrățișări,
De zilele cu mine venit din depărtări,
Doar sa te văd și-atât, fără să cer nimic.
Să-ți spun că te iubesc...
Și uite-așa scuturai preșul.
Și dus de vînt a fost si leșul.
S-a-mprăștiat iubirea noastră
În cele patru zări deșarte.
Și car acuma grea năpastă,
Făcînd încă un pas spre moarte.

Îți sunt (romantic)

Îți sunt o șoaptă-n nerostire,
Sunt neștiuta ta iubire,
O pală de vânt călător,
Dorința dulce-a unui dor!

Îți sunt și zi și miez de noapte,
Cu-mbrățișări tot printre șoapte,
Răcori de rouă în zori de zi,
De-ncerci ai să ma poți iubi?

Îți sunt și soartă și destin,
Mai mult sunt dulce, nu pelin,
Sunt tumultosul val de mare,
Ce plimbă dor din zare-n zare.

Îți sunt iubire și durere,
Nu știi dar inima ți-o cere,
Sunt a ta boală și-al tău leac,
Eu sunt iubirea de prin veac.

Îți sunt aieva, nu-s din visuri,
Pot fi din iad și paradisuri,
Pot fi un tânăr sau un antic,
Dar peste toate sunt...romantic!

EPISTOLĂ

Iubita mea verde-albastră,
Departe ești acum de mine,
Uitată e iubirea noastră,
Nu mai am veste de la tine.

Sunt rătăcit acum departe,
Pierdut în mine și în lume,
Răceala vieții ne desparte
Uitatu-mi-ai și al meu nume.

Îmi amintesc de vremuri duse,
Când seara îmi dădeai binețe,
Dulcile șoapte sunt apuse,
Flămând îs acum de tandrețe.

Iar între noi e depărtarea,
Ce ne-mpresoară peste poate,
Ocean de liniște și marea,
Ce ne apropie de moarte.

Tânjesc la clipele trecute,
Când ne scriam mii de prostii,
La mărunțișurile-avute,
Când eram puri ca doi copii.

Vorbele noastre se împleteau,
În lumea plină de iubire,
Dor și săruturi ne scuturau,
Acum totul e amintire.

Aș vrea iubito de mă zărești,
Când ochii ți-i ridici spre astre,
A ta iubire să mi-o șoptești,
Tu cu priviri verzi și albastre.

DORINȚĂ

Mă-mbăt cu-a ta aromă și cu-ale tale șoapte,
Cu dulcele sărut, parfum de răsufare,
Când mă trezești la viață și-n casă este noapte,
La mine-n suflet iarăși este o zi cu soare.

Dragostea-mi îți dogorește spre trupul tău fragil,
Sărutul meu dulce amar pe trup e tatuat,
În brațele-mi te înfășor, femeia mea copil,
Și-n soaptele care nu dor aud al tău oftat.

Ca un vârtej eu te iubesc sau lin ca un zefir,
În a mea inimă te prind și-acolo te păstrez,
Iar viața-i roză de acum, parfum de trandafir,
Și bucuros eu mă ciupesc, să văd dacă visez.

Amintire

În roua dimineților senine,
Găsit-am pașii mei fugiți,
Cu amintirea zilelor cu tine,
Suflete calde-a doi iubiți.

Și gândurile către vremuri duse,
Domol mă plimb-acum în viață,
Cu ore răsucite după fuse,
Ce tot mai iute trag de ață.

Visând la tine mă alin,
Zîmbetu-mi fuge-acum pe poartă,
Iar buzele rostesc suspin,
Mă-ndrept încet spre altă soartă.

Nopți cu amintiri

O lacrimă prelinsă învie-un gând trecut,
Readucând la viață iubirea de demult.
Și-n liniștite nopți, a sale bătrâneți
Își amintesc cu drag, trecute tinereți.

Când se iubeau prelung sub stelele
tăcute,
Îmbrățișând șoptit acele doruri multe,
Jurându-și ca în veci să nu se mai
despartă,
În noaptea recii vieți departe gându-l
poartă.

Și zâmbetul tăcut brăzdează a lui față,
Iubirea de demult îl luminează-n viață,
Iar gândul la iubita-i cea din tinerețe,
Îi este-acum căldură-n veac de bătrânețe.

Vals

Pe-al vieții vals dansat-am împreună,
Purtați de-al dragostei avânt,
Sub stele palide, sub lună,
Sub soare arzător, în vânt.

Furați de-al muzicii fior,
Cu inimile împletite,
Dansând ne ostoiam din dor,
Iar trupurile ne erau lipite.

Și nu mai auzeam nimic,
Dansînd pe ritmul în triptic,
Muzica pură s-o opri,
Când Moartea ne-o mai despărți!

Zugrăvire

Azi camera am zugrăvit,
În dimineți albastre, zâmbitoare,
Un gând prin rouă rătăcit,
O șoaptă care nu mai doare.

Iar pe pereți am desenat
Ici gândul meu în zbor spre tine,
Sau un cuvânt ce mi-a scăpat,
Din dragostea ce țin în mine.

Și pe tavan ca-n paradisuri,
Stau ale noastre îmbrățișări,
Închipuite doar în visuri,
Balsamul meu din depărtări.

Iar strălucirea lumânării,
Aprinsă-n serile târzii,
E ca un strigăt al chemării,
Te-aștept de-o viață ca să vii!

Un gând

Și când o fi ca eu să mor,
Am să mă rog la Dumnezeu,
Să îți trimită al meu dor,
S-adoarmă-ncet în gândul tău.

Să-ți fie înger păzitor,
Să aibă cuib în trupu-ți drag,
Să îți alunge orice nor,
Răul n-o trece al tău prag.

Și în al zilelor senin,
Un gând spre mine de arunci,
În zboru-mi iute am să vin,
Ca la-nceputuri...ca atunci.

Să te alint, să te dezmierd,
Să îți vorbesc de-al meu amor,
Prin păru-ți mâna să îmi pierd,
Dar asta numai dacă mor.

Iar dacă-s viu și mai respir,
Gândind la mine... să te-aprinzi,
Pe pernă părul sa-ți răsfir,
În brațe tu să mă cuprinzi.

Și în săruturi, printre șoapte,
Să fim iar trupul de iubire,
Să facem zi din astă noapte,
Și să pășim în Nemurire!

Renunțare

Era o lume la-nceputuri,
Când privirea-ți mi-a străpuns,
Inima în trei săruturi
Și-atunci ea s-a pus pe plâns.

Plâns de dor și neputință,
S-aud în bătăi acum,
Și o dulce suferință,
O cheamă pe-al său drum.

E durerea ne-mplinirii
Și a multor căutări,
Chinurile risipirii,
Și amare renunțări.

Bate-un vânt rece de toamnă,
Sufletul e zgribulit,
Tare îmi mai placi tu, doamnă.
Și ce mult te-aș fi iubit!

Dar pe drumu-mi, lung mi-e mersul,
Să mă uiți este mai bine.
Îți rămâne mereu versul,
Ce îți va vorbi de mine.

Iar în ceas cu lună plină
Și cu doruri ghemotoc,
Sper să fiu a ta lumină
În umbra de lângă foc.

Primăvara toamnei

Azi noapte m-am visat prin vii,
Printre aromele de struguri,
Te aşteptam din nou să vii,
Să creştem ai iubirii muguri.

De dorul parfumatei guri,
Stele-am aprins în aşteptare,
Înfometat de ai tăi nuri
Şi de-a ta tandră sărutare.

În braţele-mi te-ai împletit,
Copila mea, iubită doamnă,
Dorinţ-arzândă de iubit,
Tu primăvara mea din toamnă!

Acolo am să vin

Acolo unde țărmul se lovește de mare,
Iar cerul albastru se scufundă în zare,
Aerul sărat, plin de pescăruși, nu doare,
Acolo am să vin.

Pe creastă de val și pală de vânt,
Pe prima silabă din primul cuvânt,
Te scriu, te pictez și te cânt,
Acolo am să vin.

Pe versul sublim, cel plin de iubire,
Pe-acordul cel fin din blânda psaltire,
Pe gura de rai ce dă nemurire,
Acolo am să vin.

Prin viscol sau ploaie, caldură sau glod,
Voi veni să te iau, visul să-l reînnod,
Să-ti sorb iar aroma, sărut să îmi dai,
Să-ți șoptesc de iubire pe-un cântec de nai.

Acolo am să vin!

Sus pe deal

Sus pe deal, la cireșul altoit,
Te-am așteptat să vii în prag de seară,
Ai apărut zâmbind, parcă plutit,
M-ai sărutat așa, ca într-o doară.

Și al tău râs, acorduri lasă-n noapte,
Într-un sărut acum ne împletim,
Adie-n vînt cireșele prea coapte,
Dar vremea lor e dusă de mult timp.

E toamn-acum, cu frunze iarăși plouă,
Iubirea noastră este încă vie,
O floare albă-n dimineți cu rouă,
E-al nostru dat, așa a fost să fie!

Pe deal cireșul ne dă adăpost,
Cum ne iubim sub creanga-i cea ridată,
Care-ar fi fost pe lume-al nostru rost?
Ne-am fi-ntâlnit odată și odată?

Când portocalul plânge

Când portocalul plânge-n septembrie în toamnă,
Iar soarele-i mai blând, de raze bărbierit,
Trimit a mea iubire să te vestească doamnă,
Că-s sănătos, în viață și încă n-am pierit.
Mi-e gândul tot la tine, aici în depărtare,
Și trist îmi este dorul acasă când revine,
Închid durerea-n mine, oftez, privesc în zare,
Și mă întreb ca prostul... te mai gândești la mine?
Când portocalul plânge-n septembrie în toamnă,
Mi-e sufletul mai greu și îmi lipsești tu, doamnă!

Dor

Tare-aş vrea să pot să zbor,
Pe-o petală de lavandă,
Să fiu dorul călător,
Poposit pe-a ta verandă...

Şi mi-aş face ascunzişuri,
Chiar în suflet printre gânduri,
Şi chitit printre frunzişuri,
Ţi-aş compune nişte rânduri.

Nu ştiu de-aş avea-ndrăzneală,
Mai apoi să ți le-arăt,
Dup-atâta hoinăreală,
Timpul nu se dă-ndărăt.

Dar eu sper a ta iertare
Şi a ta îngăduinţă,
Io-s doar dor, condus de boare,
Sunt venit din nefeinţă.

Lung mi-e drumul, ca din cer,
Și-oboșeala mă străbate,
Sunt un simplu mesager,
Nu sunt din eternitate.

Ăsta-mi este al meu dat,
Ca să umblu mult prin lume,
Fără cal înaripat,
Dorul ...este al meu nume!

Valul îndrăgostit

Un val călător aleargă pe mare,
Înalt și puternic, cu creasta verzuie,
Venit de departe aduce scrisoare,
De-aceea pe mal el vrea să se suie.

Plecat mai demult, aleargă într-una,
Prin soare, prin ploi și puternice vânturi,
Iar ghidul prin noapte a fost numai luna,
Cînd el obosit era dus pe gânduri.

Dar iată acum el malul zărește,
Și inim-albastră-n adâncuri vibrează,
Văzut-a din nou pe cea ce-o iubește,
Și simte în el puterea-i iar trează.

Se-aruncă-nainte cu foșnet ușor,
Și spuma din creastă acum se mărește,
E falnic, e mare, e plin de amor,
Cu ultima forță uscatul izbește.

Iar creasta se rupe în mii de suspine,
Pastel de culori în mici curcubeie,
„Acum sunt aici, acum sunt cu tine,
Iubită pe veci, tu sfântă Femeie!”

Coșmar

Iar plouă lung și monoton,
În toamnă asta-i de bon ton,
Mai plouă chiar și apăsător,
Pentru iubiri ce-au fost 'odat.

Iată apare un strigoi,
E-a mea iubire ne-ngropată,
Călare e pe nori de ploi
Și pare-a fi cam supărată.

Ea tună vorbe de furtună,
Din ochi fulgere se arată,
Și nu-i deloc zâna cea bună,
Ce am iubit-o altădată.

Mă uit la ea că e nervoasă,
Demult spuneam că e frumoasă,
O tot privesc cum despletită,
Aruncă vorba otrăvită.

Este cam pus-acum pe sfadă,
Iar cum în mână are-o spadă,
Nu cred de loc c-o să greșesc,
Dacă acuma mă...trezesc!

Iar cântă muzică-n Olimp!

Mă-ntreb de-i vis sau plăsmuire,
Totul îmi pare cam nebunesc,
Că sângele-mi curge cu noduri,
Că tremur tot și te iubesc!

Sufletul cântă, glas de tenor,
Vocea-i timidă și pierită,
Mă-mbrățișează al tău dor,
Mă-mbrățișează a mea iubită!

Și depărtarea se scurtează,
Se pierde spațiul, dispare timp,
Iar sufletele-acum dansează,
Iar cântă muzică-n Olimp!

Ascultând Chopin

Și dorul îmi zboară la tine acasă,
Așa printre gânduri acum te zăresc,
Cum stai lângă sobă c-un vin fiert pe
masă,
Asculți un Chopin sau un vals francezesc.

E noapte și frig, vântul umblă hai-hui,
Luna-și aruncă priviri ca de gheață,
Aș vrea să mă plimb, îmi iau haina din cui,
M-arunc iar în beznă și mă pierd în ceață.

Iar pașii mă poartă prin viața-mi trecută,
Mă-ntreb de ce oare târziu te-am aflat,
Iubirea-mi acum e suc de cucută,
Aș vrea să fac pasul, dar ar fi păcat.

Așa că mă-ntorc în lumea-mi vetustă,
Cu viața-n amurg de lumină diurnă,
Las dorul s-alerge precum cai în pustă,
Ascult un Chopin, ascult o Nocturnă.

Am scris numele tău

Astăzi pe computer
Am scris numele tău
Între două emoticoane zâmbărețe,
Nu știi de ce,
O fi nevoia de tandrețe.
E o eterică îmbrățișare,
Un dor nestins,
Un vis neatins,
O petală de floare,
Luată de vânt,
Găsită-ntr-un cuvânt,
E poate o veche dorință,
De când eram în neființă,
E dorul de plimbare,
Prin parcuri în floare,
Cu mâna ta în mâna mea,
Cu ochii tăi în ochii mei,
Cu gândul meu
Sărutându-l pe al tău,
Cu a mea inimă timidă
Ascuns-aici, într-o firidă,
Privind în jur cam temătoare,
De parcă lumea e prea mare.
Am scris numele tău
Între două emoticoane,

Zâmbărește ca ochii tăi,
Mă-nchin la ei,
Ca la două icoane
Și-aici în eter te îmbrățișez,
Visând cu ochii deschiși,
Privind mirați și indeciși,
Trăind aici viața secretă,
O lume poate desuetă,
Cu heruvimi și îngerăși,
Cu fluturi și cu amorași,
O lume ca un paradis,
Să fie oare doar un vis?
Două emoticoane zâmbărește
Cuprins-au între ele numele tău,
Iar brațele-mi răzlește
Pe tine iederă ar crește,
Prinzându-ți trupul într-un clește,
Dar mă îmbăt cu apă rece,
Mă voi trezi și îmi va trece,
Cădea-voi iar din Paradis,
Acesta este doar un vis
Frumos și este doar al meu,
Numai... c-am scris numele tău!

Iubire

Te scriu pe-un rând dintr-un caiet,
Încep cu a din alfabet,
Compun încet, nu mă grăbesc,
Poate-ai aflat că te iubesc.
Ești tandră, bună, visătoare,
Ești adierea dintr-o boare,
Cu mine stai, cu mine plângi,
Mă însoțești, nu mă alungi,
Mi-ascuți din doruri și dureri
Și din regretele de ieri,
Mi-ești vis, iubire, alinare,
Ești nor plimbat din zare-n zare,
Și esti cum mi-am imaginat,
Și pură, dar și cu păcat,
M-aștepti tăcută, mereu vie,
Tu ești iubita-mi...POEZIE!

Întoarcerea Evei

Pierdută-mi ești Eva, iubire-mi târzie,
Frumoasă ai fost și mai ești și acum,
Mă rog azi la Domnul cumva să te-nvie,
S-apari lângă mine, să vii de pe drum.

M-aleargă un gând și mă duce acasă,
Șoptindu-mi duios că iubirea m-așteptă,
E-ascunsă-ntr-o glastră cu roze, pe masă,
Iar pașii timizi către-acolo mă-ndreptă.

De trandafiri e toată casa plină,
A lor arom-acuma te momește,
Te-aștept aici să fiu a ta lumină,
Eu sunt Adam, cel care te iubește.

Adame, o Adam, bărbatul meu dintâi,
Plecat-am fost prea mult în astă lume,
Iubirea-ți de-nceput o am la căpătâi,
Pe tine te iubesc și al tău nume.

Te-ntoarce acum Eva iar la mine,
Iubirea-mi te cheamă acuma acasă,
Uită de lume, privește-mă mai bine,
Iubește-mă cât viața ne mai lasă.

Poveste-aceasta veche-i mereu nouă,
Cu suflete pierdute și-al lor dor,
Ce se găsesc în dimineți cu rouă,
Când soarele apare după un nor...

Niște versuri alandala...

Niște versuri alandala,
Nu se leagă, nu se-așează,
Ala-bala, portocala,
Câte-un om așa visează:

Iubita mea imaginară,
Te am mereu în amintire,
Dintr-un alt timp și-o altă țară,
Nebun după a ta iubire.

Un cer de plumb, bacovian,
Se lasă peste omenire,
Și plouă-așa, diluvian,
Peste eterna mea iubire.

Un vânt leneș cu tristețe,
În prag îmi dădu binețe,
Și-mi aduse-a tale șoapte,
De când te-am visat azi noapte.

Tu frumoasă între flori,
Cînd te-aud mă iau fiori
Și cînd simt al tău parfum,
Mă pierd tot, precum un fum.

Of, Doamne, m-am îndrăgostit,
Privește-mă, sunt un pârliț,
Dar ceea ce nu este bine,
Este că nu mai știu de cine...

Niște versuri alandala,
Nu se leagă, nu se-așează,
Ala-bala, portocala,
Câte-un om așa visează.

Sărut in miez de noapte

Un sărut ca o părere
Se afla-n apropiere,
Și s-a agățat de-o buză,
Când i-a pus a sa ventuză.

Printre dinți și printre șoapte,
Taie-acuma răsuflarea,
El venit în miez de noapte,
De unde se pierde zarea.

Printre buze se strecoară,
Trupul tot se înfioară,
Gura moale-acum oftează,
Și sărutu-mbrățișează.

Gândurile delirează,
Brațele încet adie,
Trupul îl îmbrățișează,
Și iubirea e iar vie...

Și-mi curge iubirea

Și-mi curge iubirea ca apa de munte,
Și gânduri spre tine îmi tot trec prin frunte,
Pe firul de apă acuma plutesc,
Și valul aleargă șoptind...te iubesc!
Iar șoapta se-agață de-o pală de vânt
Și zboară la tine cu al meu cuvânt,
Când apa de munte-acum liniștită,
Își cată odihna la tine, iubită.
Mă iartă, te tulbur, te caut demult,
Se zbate-ntre maluri întregul tumult,
Primește-mi iubirea, eu vreau doar tandrețe,
De mână te-aș prinde și ți-aș da binețe.
Dar teama m-apasă și apoi mă-nvinge,
Tumultul de gânduri în apă mă-mpinge
Și curg iar la vale alene, pierdut,
Te-am vrut doar pe tine și al tău sărut.
Stăpânul meu, Timpul, își spune cuvântul
Și-acum mă gonește mai iute ca vântul,
Iar zilele terne sunt tot mai cărunte,
Și-mi curge iubirea ca apa de munte.

Ți-aș cumpăra iubirea

Ți-aș cumpăra iubirea cu-n zâmbet sau un gând,
Cu un parfum de floare, cu-alintul din cuvânt.
Mi te-aș momi cu versuri sau cu figuri de stil,
Cu sărutări viclene sau râset de copil.
În brațe te-aș cuprinde vorbindu-ți de amor,
De noaptea care vine, de șoaptele de dor.
Această nebunie pornită din iubire,
M-a rătăcit în lume, plecat-am în neștire,
N-am îndrăznit a-ți spune tot ce am pățimit,
Și n-am avut curajul să spun cât te-am iubit,
Dar iată timpul trece, acuma este toamnă,
E frig la mine-n suflet, dar te iubesc mult doamnă!
Din lume m-aș întoarce la tine în pridvor,
Ți-aș cumpăra iubirea cu dragoste și dor...

E muzica iubirii

E muzica iubirii, o cântă rândunele,
Și o șopteste vântul prin păru-ți de inele,
E sunet de săruturi și de pierdute șoapte,
E zborul unor fluturi pierduți acum în noapte.

E poate un oftat la umbra-mbrățișării,
Un val ce-a alergat să prindă țărmul mării,
E piscul alb în iarnă, sclipind a diamant,
E zborul unui vultur planând mereu razant.

Sunt eu cel care-așteaptă și-n taină te iubește,
Nu știu de-i calea dreaptă, iubirea mă momește.
E primăvară-n suflet, chipul se duce-n toamnă,
Oare mă simți acum cât te iubesc eu doamnă?

Și-auzi cum cântă versul, chiar împotriva firii,
Atunci când te zăresc, e muzica iubirii!

Și iar au înflorit castanii

Privesc și simt cum se scurg anii,
E-april și-au înflorit castanii,
Parc-a trecut o săptămână,
De la plimbarea mână-n mână.
Umblat-am mult, așa-n neștire,
Vrăjit adânc de-a ta privire,
Stăteai de mine strâns lipită,
Eram topit...mi-erai iubită.
Făceam trei pași și ne opream,
Ca doi flămânzi ne sărutam,
Eram doar noi și Universul,
Acum sunt singur, doar cu versul,
A plecat timpul, m-au nins anii,
Dar înfloresc mereu castanii...

Sub portocalul înflorit

Ți-aduci aminte...ne-am iubit,
Era sfârșit de Mărțișor,
Aveam guri umede de dor,
Sub portocalul înflorit.

Era-n amurg pe înserat,
Cînd pașii s-au încrucișat,
Și fără-a face vreo rostire,
Ne scufundarăm în iubire.

Stăteam lipiți într-un oftat,
Doar brațele nerăbdătoare,
Se-nfășurau precum fuioare,
Prin aerul prea aromat.

Si până când am obosit,
Plătirăm dragostei tribut,
Nu voi uita cum ne-am avut,
Sub portocalul înflorit.

Nu-i rațiune, e simțire

Nu-i rațiune, e simțire,
Când te împiedici de IUBIRE,
Pe-al vieții drum bolovănos,
De o găsești, ești norocos.

Când o-ntâlnești, să iei aminte
La traiul tău de dinainte,
Singurătăți și întristare
Se duc acuma în uitare.

Să dai binețe la ALTRUISM,
Spune adio la EGOISM,
Și lume-acum ce-o vrea să spună,
Ești cu IUBIREA împreună.

De-a lumii vorbă să nu-ți pese,
Când dragostea-n tine se țese,
Și lasă-ți inima-n robire,
Stând cu IUBIREA în tihnire.

Nu căta tâlcuri și înțeles,
Când simți că inima-ți dă ghes,
Lasă-te pradă nemuririi,
Și gust-acum leacul IUBIRII.

În inimă când se strecoară,
Este pe veci, poate-o să doară,
Dar n-avea teamă de IUBIRE,
Nu-i rațiune, e simțire!

Tu cântă mai mult!

Când viața te poartă prin gropi și durere,
Iar sufletu-ți plânge, de lacrimi se seacă,
Și toți te-au uitat și-n jur e tăcere,
Tu cântă puțin și simți c-o să treacă.

Când inima-i țăndări, de dor e zdrobită,
Iar totu-i ruină și viața îți pleacă,
Când dragostea-ți toată de ură-i ciuntită,
Tu cântă puțin și-o să simți c-o să treacă.

Când gândul îți zboară la vremuri apuse,
Tristețea te-ndeamnă să plângi iar oleacă,
Ai vrea iar să guști sărutările duse,
Tu cântă puțin și-o să simți c-o să treacă.

Și dacă nu-ți trece și într-una tu plângi,
Vrei sabia-n mână acum fără teacă,
Pe toți și pe toate dorești să străpungi,
Tu cântă mai mult de vrei ca să-ți treacă!

Gând la tine

Din zarea-nroșită de-un nou asfințit,
Zorește spre tine parfum de iubit,
Și gânduri o mie, călare pe valuri,
Aleargă pe mare, se urcă pe maluri.

Pe buza răsfântă acum de dorință,
Ți-aș pune-un sărut de ar fi cu puțință,
Te-aș trece prin brațe, ușor să te simt
Și-n versuri alese aș vrea să te-alint.

Dar totul e vis, o frumoasă părere,
Iar inima-n piept bate-acum a durere,
Te văd pretutindeni, în gând mă-mpresori,
Aroma din tine-mi dă mii de fiori.

Las totul și alerg, unde nici eu nu știu,
M-aș ascunde-n mormânt, dar nu pot, încă-s viu.

Dacă...

Dacă îmi storc creierul de gândurile către tine,
Oare mustul va avea dulceața săruturilor tale?
Iar vinul ce se va face mă va îmbăta,
Așa cum mă îmbată șoaptele și îmbrățișările tale?
Sau va picura doar roua lacrimilor care ne
despart?

O suflete, dragă!

Din gânduri și vorbe, săruturi și șoapte,
Compun mereu chipu-ți pierdut azi în noapte,
Privirea-ți e vie, spre mine se-ndreaptă,
Iar pulsu-i năvalnic și sufletu-așteaptă.

-O, suflete dragă, ce vrei să se-ntâmples?
Că anii-s povară și-s nins pe la tâmples.
Ești un mare naiv și ce-ai vrea să fie?
De-o viață tot speri ca iubirea-i să vie.

Privești cam șăgalnic și ai o speranță,
Dar uiți că-s bătrân, o antică zdreanță.
Tot scârțâi din oase și mersu-i mai lent,
S-a dus energia, sunt monovalent.

E-un timp pentru toate, acuma-i târziu,
Tu ești tot mai tânăr, energic și viu.
Mă lasă în trupu-mi, nu-mi da iar târcoale,
Căci viața-mi se duce, tot curge la vale.

Iar leacul îl știi, că-ți produce fiori,
Pământul cel galben, mai ud și cu flori...

Și clipele se risipesc

Tu îmi ești viață, tu îmi ești moarte,
Tu îmi ești steaua, un far din noapte,
Îmi ești și dor, îmi ești iubire,
Îmi ești durerea în nerostire.

Îmi ești și vis, îmi ești coșmar
Și poate că nu ai habar,
Dar poezia ce-o-ncropesc,
Este și despre "te iubesc".

Despre amor și părăsiri
Și suferința din iubiri.
Despre trădări, fidelitate,
O dragoste-n eternitate.

Aș vrea să-ți spun mii de povești,
Despre iubiri și cum îmi ești,
Dar implacabil este timpul,
Mi-a dărămat întreg Olimpul.

A spart și al clepsidrei geam,
Nisipul curge-acuma-n van
Și clipele se risipesc,
Ele nu știu că te iubesc.

Cuprins

1. Cu susu-n jos.....	pag. 5
2. Ultima iubire.....	pag. 7
3. Speranta.....	pag. 8
4. Dorința.....	pag. 9
5. Sărut.....	pag. 10
6. Dor de tine.....	pag. 11
7. Gând.....	pag. 12
8. Aleasa de păpădie.....	pag. 13
9. Vis.....	pag. 15
10. Gând.....	pag. 17
11, Dor.....	pag. 18
12. Noapte de iubire.....	pag. 19
13. Iubito, pas de domnișoară.....	pag. 20
14. Bolnav.....	pag. 22
15. Internet love story	pag. 24
16. Deces.....	pag. 27
17. Îți sunt (romantic).....	pag. 29
18. Epistola.....	pag. 31
19. Dorinta.....	pag. 33
20. Amintire.....	pag. 34
21. Noți cu amintiri.....	pag. 35
22. Vals.....	pag. 36
23. Zugrăvire.....	pag. 37
24. Un gând.....	pag. 38
25. Renunțare.....	pag. 40
26. Primăvara toamnei.....	pag. 42
27. Acolo am să vin.....	pag. 43

28. Sus pe deal.....	pag. 44
29. Când portocalul plânge.....	pag. 45
30. Dor	pag. 46
31. Valul îndrăgostit.....	pag. 48
32. Coșmar.....	pag. 49
33. Iar cântă muzică-n Olimp!.....	pag. 50
34. Ascultând Chopin.....	pag. 51
35. Am scris numele tău.....	pag. 52
36. Iubire.....	pag. 54
37. Întoarcerea Evei.....	pag. 55
38. Niște versuri alandala.....	pag. 57
39. Sărut in miez de noapte.....	pag. 59
40. Și-mi curge iubirea.....	pag. 60
41. Ți-aș cumpăra iubirea.....	pag. 61
42. E muzica iubirii	pag. 62
43. Și iar au înflorit castanii	pag. 63
44. Sub portocalul înflorit.....	pag. 64
45. Nu-l rațiune, e simțire.....	pag. 65
46. Tu cântă mai mult!.....	pag. 67
47. Gând la tine.....	pag. 68
48. Dacă.....	pag. 69
49. O suflete, dragă!	pag. 70
50. Și clipele se risipesc.....	pag. 71

**Nu vreau acum să te rănesc,
Cu-a mea simțire cam târzie,
Și eu în taină te iubesc,
Aleasa mea de pădăie**

ISBN 978-606-671-357-3